



در کار هدایت دعا باید در کنار دعوت قرار گیرد

روش انبیا(ع) دعوت و دعای خیر بوده است. در کار هدایت و اصلاح افراد، یاس و ناامیدی جایی ندارد و دعای تنها نیز موثر نیست. دعا باید در کنار دعوت قرار گیرد.

روش انبیا(ع) دعوت و دعای خیر بوده است. در کار هدایت و اصلاح افراد، یاس و ناامیدی جایی ندارد و دعای تنها نیز موثر نیست. دعا باید در کنار دعوت قرار گیرد. به گزارش خبرگزاری مهر، متن زیر بخشی از سخنرانی آیت الله العظمی حاج آقامجتبی تهرانی است که در ماه مبارک رمضان ایراد شده است.

در بیان سیره و شیوه هدایتی پیغمبر بزرگوارمان به این سوال برمی‌خوریم که دعا و دعوت ایشان چگونه بوده است. به همین منظور روایات زیر را می‌خوانیم. روش هایی را به ما می‌آموزند که اگر قصد سازندگی و اصلاح یا تربیت کسی را داشته باشیم باید چه رویکردی داشته باشیم و چه کنیم:

آورده اند: وقتی حضرت رسول(صلی الله علیه و آله و سلم)، مردم را به توحید دعوت می‌کردند، (مردم) با سنگ و کلوخ ایشان را می‌زدند. به پیغمبر گفتند حالا که می‌بینید با شما این‌طور برخورد می‌کنند، آن‌ها را نفرین کنید. امیدی به هدایت اینها نیست...! پیغمبر فرمودند: نفرین کنم؟! نه! باز هم دعایشان می‌کنم. فرمودند: «اللهم اهد قومی فأَنهم لا یعلمون و انصرنی علیهم اُن یجیبونی الی طاعتک» خدایا من را بر آن‌ها نصرت بخش، تا دعوت من را به فرمان‌برداری از تو پاسخ مثبت دهند.

در غزوه احد به سوی پیغمبر اکرم تیراندازی می‌کردند و با این حال حضرت می‌فرمودند خدایا، قوم مرا هدایت کن! (این روایت بهترین شاهد است برای استجاب دعای پیامبر اکرم صلوة الله علیه و آله در حق امت. حضرت در غزوه احد می‌فرمودند: «اللَّهُمَّ اهْدِ»؛ خدایا هدایتشان کن، این‌ها نمی‌فهمند! در تاریخ خوانده‌اید که بعد خبیث‌ترین آن‌ها هم به حسب ظاهر اسلام آورد.)

گذشته از این‌که همه انبیا به خصوص پیغمبر اکرم «رحمة للعالمین» بودند، اما این یک روش بود که ایشان آموزش می‌دادند. به افراد روش می‌دادند که اگر بخواهی کسی را هدایت کنی باید ایستادگی کنی. اگر با کوچکترین اتفاق، افراد را نفرین کنیم، فایده ای ندارد و هدف انسان سازی محقق نمی‌شود. روش انبیا دعوت و دعای خیر بوده است. در کار هدایت و اصلاح افراد، یاس و ناامیدی جایی ندارد و دعای تنها نیز موثر نیست. دعا باید در کنار دعوت قرار گیرد. انبیا آنچه که برای خودشان و اولیایشان می‌خواستند، برای دیگران هم همان را از خدا طلب می‌کردند و فرقی نمی‌گذاشتند. جایی که مقتضی هدایت در طرف مقابلشان بود، برای او کم نمی‌گذاشتند و -نعوذ بالله- بخل نمی‌ورزیدند. می‌بینیم که حسین(علیه السلام) چگونه در ماجرای کربلا، حر و حبیب و زهیر و ... را با دعوتی به بهترین عاقبت رساند.